“ทุกคนอยากได้โอกาสจนตัวสั่น แต่คนส้นตีนอย่างผมเท่านั้น
โดนมองข้ามซ้ำแล้วซ้ำเล่า
จะถูกเห็นก็เฉพาะเวลาที่สังคมอยากได้ใครสักคนมารับบทผู้ร้าย
เป็นต้นเหตุของความฉิบหาย
ทั้งที่เรื่องฉิบหายพวกนั้นแม่งสะสมจากคนอย่างพวกคุณเองแท้ๆ
สะสมมาไม่รู้นานแค่ไหน”

บทนำ

หน้าจอคอมพิวเตอร์เป็นต้นกำเนิดแสงเดียวในห้องพักแคบๆ ส่องให้เห็น ใบหน้าซูบซีดอิดโรยที่เพ่งจ้องอยู่ตาไม่กะพริบ

ดวงตาเบิกโพลงนั้นแห้งผากจนส่วนตาขาวเริ่มเป็นสีเหลือง ทว่าตาดำยังส่องประกายคล้ายจุดคบไฟโชติช่วง

เผลอยกนิ้วชี้เข้าปากเพื่อขบหนังตรงขอบเล็บ ต่อเมื่อได้รสและกลิ่นแปลกๆ จึงเพิ่งระลึกได้ *เราแทะมันเลือดสาดจนต้องใช้ปลาสเตอร์พันไว้* เจ้าตัวจึงผ่อนลมหายใจแล้วดึงมือกลับไปวางบนแป้นพิมพ์

เคาะครั้งที่หนึ่ง

ครั้งที่สอง

และครั้งสุดท้าย...

ฮูเร่

ในที่สุดรูปทั้งหมดก็พร้อมสรรพ!

ลูกตาพองโตเคลื่อนไปมาอย่างจะชื่นชมประดิษฐกรรมตรงหน้าซ้ำแล้วซ้ำเล่า ริมฝีปากเหวอค้างประดับยิ้ม น้ำลายยืดลงตรงมุมโดยไม่ทัน

สำเหนียก เพราะจิตใจล่องลอยสู่เหตุร้ายที่จะเกิดในอีกไม่ช้า

ใช่ อีกไม่ช้า

เริ่มจากรูปแรกนี่ จากนั้นชนวนจะถูกจุดระเบิดต่อไปอย่างไม่มีใครหยุดได้!

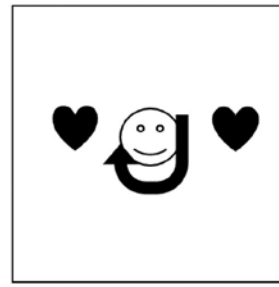

1

ระฟ้านักสืบหัวเห็ด กับคดีฆาตกรรมในอะพาร์ตเมนต์

--ฟ้าแลบแปลบปลาบข้างนอก อึดใจถัดมาจึงส่งเสียงสะเทือนสะท้านเข้ามา
ถึงหัวใจของผมและคนทั้งหมดในห้องแคบนี้

"เอาละ" ผมยกมือขึ้นมากุมกันแถวเหนือเข็มขัด เป็นสัญญาณเช่นทุกทีว่าในที่สุดฉากไขคดีปริศนาของนักสืบระฟ้าก็เดินทางมาถึง ดวงตาใต้แว่นหนากวาดมองผู้เกี่ยวข้องทุกรายที่ถูกเรียกให้มารวมตัวกันในที่เกิดเหตุแห่งนี้ "ขอบคุณที่พวกคุณมาปรากฏตัวตามคำเรียก..."

"ถ้าไม่มาก็จะโดนหาว่ามีพิรุธน่ะสิ" คุณนายเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ยกนิ้วขึ้นถูสร้อยไข่มุกที่สวมอยู่เหนือคอระหงของตัวเอง

ผมยิ้มให้ ยิ้มที่มีคนบอกว่าดูเจ้าเล่ห์ "คนร้ายได้แสดงพิรุธจนเปิดเผยตัวเองให้เรารู้ได้ตั้งแต่ก่อนมาที่นี่แล้วละครับ"

"เข้าเรื่องซะทีเถอะคุณ" สามีคุณนายยกมือกอดอก

ผมพยักหน้า "ทุกคนคงจะยังจำกันได้ เราพบศพเจ้าของห้องอยู่ในห้องพักบนชั้นสามนี้เพียงลำพัง สภาพศพนอนหงาย มีมีดปักอก ข้างศพมีเก้าอี้ตัวใหญ่ล้มอยู่ใกล้ๆ ผู้ตายมีเรื่องผิดใจกับใครหลายคนจนอาจเป็น

มูลเหตุในการฆ่า แต่คนทั้งหมดนั้นไม่ได้อาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์นี้ ที่สำคัญกล้องวงจรปิดของอะพาร์ตเมนต์ซึ่งมีแค่ตรงทางเข้าออก ทำให้เราพบว่าในช่วงที่เกิดเหตุ ไม่มีคนเหล่านั้นเข้าหรือออกจากที่นี่เลยแม้แต่คนเดียว"

"ก็บอกแล้วว่ายายคนนี้มีปัญหาทางจิต หล่อนฆ่าตัวตายเองนั่นละดันมาตายให้คนอื่นเดือดร้อนด้วย" ชายซึ่งอยู่ห้องพักข้างๆ และเป็นผู้พบศพเอ่ยขึ้นอย่างละเหี่ย

"หรือไม่ มันอาจหมายความว่าคนร้ายคือคนในอะพาร์ตเมนต์สามชั้นจำนวนสิบห้าห้องแห่งนี้เอง" ผมสวนกลับ

ภาพจำลองเหตุการณ์ในแต่ละห้องพักขณะเกิดเหตุฆาตกรรม

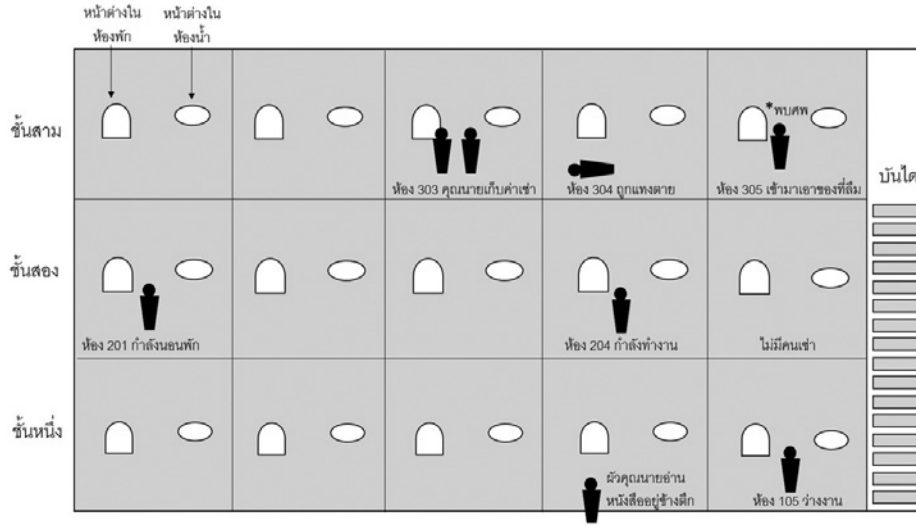

"วันนั้นคุณกลับมาเอาของที่ลืมไว้ พอได้ของกำลังจะปิดประตูกลับออกไป ก็พอดีได้ยินเสียงโครมดังมากที่ห้อง 304 เลยเดินไปดู พบว่าห้องผู้ตายแง้มประตูไว้เล็กน้อย และสภาพข้างในเป็นอย่างที่ผมเล่าไป จึงคิดว่าเสียงดังน่าจะเกิดจากผู้ตายแทงตัวเองแล้วตกจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ ทำให้เก้าอี้

ล้มกระแทกพื้นด้วยใช่มั้ยครับ”

อีกฝ่ายพยักหน้าเบื่อๆ ยังเถียง “ผมไม่มีเหตุที่จะฆ่าหล่อน คนอื่นที่นี่ก็เหมือนกัน”

ผู้ฟังซึ่งรายล้อมอยู่พยักหน้าอีออออ ทั้งเจ็ดล้วนเป็นผู้ที่อยู่ในอาคารระหว่างเกิดเหตุ ตอนนั้นเป็นบ่ายวันธรรมดาจึงเหลือผู้เข้าพักแค่ไม่กี่คน

เจ้าของห้อง 303 บ่นว่า “รู้งี้วันนั้นออกไปทำพาร์ตไทม์เหมือนทุกทีซะก็ดี ป้ายิ่งบ่นจะขอเงิน”

“จะกลัวอะไร หนูมีฉันเป็นพยานทั้งคน” คุณนายบอก “นอกจากคุณนักสืบระฟ้าจะคิดว่าเราสมคบคิดกัน”

“ใครก็รู้ว่าคุณนายกับยายหนูนี่ทะเลาะกันทุกทีเรื่องเงิน เสียงดังจนฉันยังได้ยิน” เจ้าของห้อง 201 ว่า

“ไหนคุณว่าใช้ยานอนหลับตลอด ทำไมยังได้ยิน--”

เสียงเจ้าของห้อง 105 ถูกกลบด้วยเสียงคุณนายซึ่งหันมาถามผม “จะมีคนฆ่าหล่อนได้ยังไง ยายหนูห้อง 303 โทร. ให้ฉันมารับเงินค่าเช่าตั้งแต่สิบนาทีก่อนที่เสียงโครมจะดัง เราสองคนยืนคุยกันตั้งนาน ไม่เห็นใครเดินเข้าออกห้อง 304 ทั้งนั้น--”

“นอกจากคุณผู้ชายห้อง 305” ผมแทรกแก้ “แล้วคุณนายก็บอกเองว่า ช่วงก่อนที่เสียงโครมจะดังไม่กี่อึดใจน่ะ คุณกับคู่สนทนาละสายตาจากทางเดินข้างนอกไม่ใช่เหรอครับ”

“ยายหนูแกบอกจะเดินไปเอาเงินให้ ฉันเลยมองตามเข้าไป ยังบ่นว่าแกทิ้งเสื้อผ้าเกะกะซะมัด ถึงกับต้องไปเอาเงินจากกระเป๋ากางเกงยีนที่เรี่ยราดอยู่หน้าประตูห้องน้ำ น่าเกลียดเชียว”

ชายห้อง 305 แค่นบ้าง “คุณคิดว่าผมใช้จังหวะแค่อึดใจวิ่งเข้าไปแทงยาย 304 งั้นเราะ ถึงจะไม่มีใครเป็นพยานได้ว่าผมลืมของจนต้องกลับเข้ามาเอา แต่คุณเองก็ตอบไม่ได้อยู่ดีว่าผมจะฆ่าหล่อนไปทำไม ผมไม่ได้เป็นโรคจิตนะ แล้วก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหล่อนไม่ได้ล็อกประตูไว้แต่แรก”

“ฉันว่าหล่อนนั่นแหละฆ่าตัวเอง แล้วก็ตั้งใจเปิดประตูทิ้งไว้เพื่อให้คนมาเห็นจะได้ช่วยจัดการศพ” หญิงผู้ว่างงานห้อง 105 ออกความเห็น “เราไม่น่าต้องมาเสียเวลาวุ่นวายเรื่องนี้เลย”

“ผู้ตายไม่มีทางฆ่าตัวเองหรอกครับ” ผมแก้ “เราพบยานอนหลับเม็ดหนึ่งตกอยู่ใต้เตียง เลยลองตรวจเลือดผู้ตาย ปรากฏว่ามียานอนหลับชนิดเดียวกันปริมาณมาก สรุปได้ว่าเธอตายจากยาพวกนั้นก่อนที่จะถูกมีดแทงอกซะอีก”

คราวนี้คนฟังต่างตาโต

“คำนวณจากเวลาที่ยาออกฤทธิ์ เธอได้รับยาดังกล่าวและสิ้นลมตั้งแต่ก่อนที่คุณ 305 จะกลับเข้ามาในอาคารครับ”

“แต่ถ้าเป็นการวางยาน่ะ จะทำทิ้งไว้เมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่เหรอ” หญิงว่างงานว่า

เจ้าของห้อง 305 จึงทำเสียงจิ๊จ๊ะเพราะอุตส่าห์พ้นมลทินแล้วแท้ๆ “เรื่องนั้นก็เป็นไปได้ แต่ถ้าผมเป็นคนร้ายที่วางแผนฆ่าเหยื่อได้สำเร็จแล้ว ทำไมจะต้องกลับเข้ามาให้กลายเป็นผู้ต้องสงสัยอีก ทั้งยังไม่มีเหตุผลให้เอามีดปักอกเหยื่อซ้ำด้วย”

ชายห้อง 201 ผงกศีรษะตามด้วยท่าทางครุ่นคิด ก่อนถามว่า “ระ... หรือว่าคนร้ายปีนเข้าไปทางหน้าต่าง”

“เป็นไปไม่ได้เลยครับ เพราะอาคารนี้ไม่มีชายคาระหว่างชั้น ไม่มีต้นไม้หรือกำแพงใกล้ๆ พอให้ปีนขึ้นมาได้ถึงชั้นสาม วิธีเดียวที่จะปีนได้ก็คือต้องปีนจากหน้าต่างห้องใดห้องหนึ่งในอาคาร แล้วเหยียบตรงรางน้ำเพื่อเดินต่อไปยังห้องเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ตรวจสอบรางน้ำแล้ว เราพบว่าไม่มีทางที่คนร้ายจะทำแบบนั้นได้”

“ทำไม”

“เพราะรางน้ำเป็นสังกะสีและเก่ามากครับ” ผมตอบชายห้อง 201 “ไม่ว่าคนร้ายจะระวังมากแค่ไหน การเหยียบบนรางน้ำจะทำให้เกิดเสียง ทีนี้

จากการตรวจสอบ เราพบว่าผู้ตายน่าจะได้รับยาในช่วงที่สามีคุณนายนั่งอ่านหนังสืออยู่ใต้หน้าต่างบานนี้ คุณ 204 เองก็กำลังง่วนกับงาน ฉะนั้นถ้าคนร้ายใช้วิธีปีนเข้าไป ยังไงทั้งคู่ก็ต้องได้ยิน แต่กลับไม่มีใครระบุถึงเสียงอะไรเลยนอกจากเสียงเก้าอี้ล้มแว่วๆ"

"งั้นคนร้ายมันทำยังไง" คุณนายเริ่มหงุดหงิด

"ตอนแรกผมเองก็หาวิธีไม่พบ จนกระทั่งได้เบาะแสสำคัญจากของบางอย่างครับ"

"กล่องอะไรนั่นน่ะรึ"

"ครับ กล่องที่ผมเคยบอกว่าผู้ตายเก็บบันทึกเรื่องสำคัญไว้ในนั้น"

"ฉันก็ยังไม่เข้าใจว่าแม่ 304 ไปบอกอะไรคุณตั้งแต่ตอนไหน คุณไม่เคยพบหล่อนก่อนที่จะตายไม่ใช่รึ"

"เธอไม่ได้บอกแค่ผมครับ เธอบอกเราทุกคน"

เพื่อคลายความข้องใจของทุกคน ผมก้าวไปยังโต๊ะเขียนหนังสือของผู้ตาย ฝั่งหนึ่งมีถ้วยขาวเปล่าๆ ตั้งอยู่ คราบสีเหลืองเกาะจางๆ ข้างใน ตรงก้นมีกลีบดอกไม้แห้งสองกลีบ ข้างกันคือตำราวิชาคณิตศาสตร์และสมุดจดที่ยังเปิดค้างไว้คล้ายเจ้าของจะมาอ่านต่อ

"สามีคุณนายพอจะอธิบายสิ่งนี้ให้ทุกคนเข้าใจเพิ่มขึ้นได้มั้ยครับ" ผมชี้ให้เห็นตัวอักษรสุดท้ายที่ถูกเขียนไว้ในกระดาษ

ln

"มันเป็นปฏิบัติการบางอย่างทางคณิตศาสตร์ สามีคุณนายจบด้านวิศวกรรม อีกทั้งหนังสือที่เอามาอ่านฆ่าเวลาช่วงนี้ก็เป็นโจทย์คณิตศาสตร์เข้ามหา'ลัยของลูกชาย น่าจะพออธิบายได้ไม่ใช่เหรอครับ"

เมื่ออีกฝ่ายยังเอ๋ออ่า เจ้าของห้อง 201 จึงชิงว่าแทน "มันคือการปฏิบัติการทางคณิตศาสตร์อย่างหนึ่ง เกี่ยวกับฟังก์ชันหรือความสัมพันธ์ระหว่างชุดข้อมูลตัวเลขอะไรพวกนั้นน่ะ ถ้าลงรายละเอียดก็คงยาวและยาก เอาเป็นว่าสิ่งนี้น่ะเรียกว่า 'ลอน' หรือ 'ลอการิทึมธรรมชาติ' ปกติลอการิทึม

จะใช้ค่าฐานสิบ แต่ลอนจะใช้ฐาน 'อี' โดยอีคือจำนวนออยเลอร์ มีค่าประมาณ 2.7182818 เป็นจำนวนอตรรกยะแบบเดียวกับ 'พาย' "

ผมปรบมือเปาะแปะ "ขอบคุณครับ คุณอธิบายได้ดีมากๆ สมกับเป็นอาจารย์สอนฟิสิกส์"

"ไม่เห็นจะรู้เรื่องสักอย่าง" คุณนายมุ่นคิ้ว "เมื่อกี้คณิต แล้วมาฟิสิกส์ลอนธรรมชาติ ออยเลอร์ออยแล่ แต่ฟังดูแล้วมันคือโจทย์เลขที่ยาย 304 กำลังแก้ค้างอยู่ไม่ใช่เราะ"

"ผู้ตายเขียนสิ่งนี้ไว้ขณะที่รู้ว่ากำลังจะถึงฆาต เป็นการเปิดโปงตัวจริงของฆาตกรแบบอ้อมๆ ไม่ให้มันรู้และฉวยลบข้อความไปครับ"

"เข้าใจละ" เจ้าของห้อง 303 ผู้มักมีปัญหาเรื่องเงินทองเอ่ยขึ้นหลังจากเงียบอยู่นาน "งั้นก็หมายความว่า คนร้ายต้องเป็นคนที่รู้จักไอ้ค่านี้เป็นอย่างดี เลยเข้าใจผิดว่าเหยื่อแค่กำลังทดเลข จนไม่ทันได้ลบหรือทำลายข้อความนี้ทิ้งสินะ"

"พูดแบบนี้เธอก็รอดตัวเลยสิเพราะเป็นคนเดียวที่จบนาฏศิลป์!" คุณนายเบิกตาโมโห คงเพราะรู้สึกว่าเรื่องร้ายกำลังเบี่ยงใกล้สามี

ก่อนที่วิวาทะจะเลยเถิด ผมยกมือปราม ยิ้มบอกคุณ 303 "ถูกต้องทั้งหมดที่คุณพูดมาครับ คุณฆาตกร!"

คนทั้งห้องเบิกตาตะลึง โดยเฉพาะคุณ 303 ถึงกับอ้าปากค้าง

"พะ...พูดบ้าอะไร ไหนล่ะหลักฐาน!"

รอคำนั้นอยู่แล้ว ผมล้วงสมาร์ตโฟนจากในกระเป๋าออกมาเปิดคลิปวิดีโอ ชูแสดงให้ทุกคนดู

ห้องเงียบ ทุกสายตาจ้องจอ

มันเป็นภาพใบหน้าของคุณ 303 ที่กำลังขมวดคิ้วเพ่งมายังหน้าจอเช่นกัน มือข้างหนึ่งเลื่อนเมาส์และมีแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์อยู่ตรงหน้า แสดงว่ากล้องที่จับภาพได้นี้เป็นกล้องคอมพิวเตอร์ของเจ้าตัวเอง...

2

พลอตใหม่จากผู้ส่งปริศนา

จันทร์ 16 มีนาคม

ต่อไปนี้คือความเห็นจากผู้อ่านในหน้านิยายเรื่อง ‘ระฟ้านักสืบหัวเห็ดกับคดีฆาตกรรมในอะพาร์ตเมนต์’ โดยผู้เขียน ‘เด็กเดน’

‘MochiPKM : โห คิดได้ไง ln = Log ธรรมชาติ = ให้ตามหากล่องไม้ แล้วกล่องก็ซ่อนอยู่ในล็อกอีก คือล็อกเกอร์!’

‘ดาวแมน : อย่าด่านะ คืออ่านถึงตรงถอดรหัส Log = กล่องไม้ เรารู้สึกมันเว่อร์เกิน ตอนแรกฆาตกรที่อยู่ข้างห้องแกล้งเคาะประตูเรียกเหยื่อบอกว่าเอาขนมมาให้กิน แต่ขนมมันผสมยานอนหลับไม่ใช่เหรอ เหยื่อแค่ง่วงจะมาเอะใจถึงกะเขียน Dying Message ตอนไหนอะ’

โอ๊ย อีห่า!

‘Xiaochantae : เจ้าข้างบนไม่อ่านแล้วสักแต่ด่าปะ ระฟ้าเฉลยตอนหลังจ้าว่ามันเป็นแผนของตัวเอง ln ในกระดาษนั่นลายมือผู้ตายก็จริง นางเขียนทดเลขตั้งแต่ก่อนที่คนร้ายจะเคาะประตูเรียก ทีนี้คดีมันหาแรงจูงใจไม่เจอ เลยสาวต่อไปที่ผู้ต้องสงสัยได้ยาก คนที่มีแรงจูงใจมากพอก็มาฆ่า

ไม่ได้ ระฟ้าเลยแกล้งโกหกว่า In คือ Dying Message ให้คนร้ายนั่งไม่ติด แล้วเผยตัวเองออกมา'

ค่อยยังชั่ว คนอ่านฉลาดๆ ยังมีอยู่จริง!

'ดาวแมน : ให้เผยตัวยังไงอ่าเตง'

'Xiaochantae : ก็ล่อให้นางตามไปค้นล็อกเกอร์ที่มหา'ลัยคนตายอะ ในนั้นระฟ้าแอบเอากล่องไม้ของคนตายไปใส่เตรียมไว้ ในกล่องมีแฟลช-ไดรฟ์บรรจุไฟล์ที่พอกดรัน มันจะควบคุมคอมพิวเตอร์คนกด ให้ถ่ายรูปคนใช้คอมพ์แล้วส่งไปที่เมลระฟ้า'

'ดาวแมน : แค่นั้นก็ไม่ใช่หลักฐานว่าคนรันไฟล์ผิดจริงปะล่ะ'

วะ!

'พริกกะเหรี่ยงแดนดอย : ก็ระฟ้าแค่ตั้งใจใช้รูปมาระบุตัวก่อน จะได้ไม่ต้องเสียเวลาไปสืบมั่วๆ ทีนี้พอได้รูปเป็นเจ้าของห้อง 303 เลยเจอว่าป้าของนางหายตัวไปหลายวัน จากนั้นก็ตรวจกล้องอะพาร์ตเมนต์เจออีกว่าแกมาที่นี่แล้วเหมือนจะไม่ได้กลับออกไป มีแต่ตัวหลานที่ค่อยๆ ขนขยะอะไรไม่รู้เป็นถุงใหญ่ๆ ไปทิ้งหลายถุงตั้งแต่วันนั้น สรุปว่ามันคือศพป้าที่ถูกหลานฆ่าเพราะโดนไถตังค์นั่นเอง'

'KaoLove : เพิ่มเติมให้น้า คุณนักสืบระฟ้าเริ่มรู้ลาดเลาจากถ้วยเปล่าที่มีคราบเหลืองกับกลีบดอกไม้ติดอยู่ ก็เลยตามถามแม่ค้าดอกไม้แถวนั้นจนได้ความว่าคุณเจ้าของห้อง 304 (ผู้ตาย) เคยมาซื้อเมื่อวันที่เท่าไหร่ แล้วยังบอกด้วยว่าจะเอาดอกไม้ไปแช่น้ำไล่แมลงตามวิธีที่เซิร์ชเจอในเน็ต คุณนักสืบระฟ้าถามห้องอื่นๆ ว่าเจอแมลงแบบเดียวกันมั้ยก็ไม่มีใครพบ แสดงว่าในห้องคุณ 304 ที่ตายจะต้องมีอะไรแปลกๆ แบบว่าแมลงมาตอม คุณนักสืบก็เลยเชื่อมเรื่องได้ว่า แมลงน่าจะมาตามกลิ่นเลือดจากห้องข้างๆ ที่ทำความสะอาดไม่หมด คุณ 304 น่าจะเอะใจบางอย่างจนคุณ 303 (ฆาตกร) เริ่มรู้สึกเป็นภัย ก็เลยจัดการฆ่าปิดปากแต่เนิ่นๆ ค่า'

'ดาวแมน : ต่อค่ะ'

‘KaoLove : คือเราอธิบายไม่เก่งอาจจะสลับไปสลับมานะคะ อยากให้ไปอ่านเนื้อเรื่องเองมากกว่า ไรต์เขียนสนุกมากจริงๆ อันนี้ชมจากใจเลยเอาละ ทีนี้ตามที่เราเข้าใจนะ ก็คือเจ้าของห้อง 304 (ผู้ตาย) เริ่มสงสัยว่าแมลงมาจากไหน เลยไปตามสืบจนคนร้ายห้อง 303 เริ่มกังวล ห้อง 303 เลยวางแผน แกล้งเอาขนมไปเคาะเรียกให้ 304 ช่วยกิน พอแน่ใจว่าเหยื่อหมดสติก็เอาตัวเหยื่อนั่งหันหน้าเข้าหาพนักเก้าอี้ หันหลังให้โต๊ะที่ตั้งอยู่ติดกับหน้าต่าง แล้วเอามีดเสียบอกไว้ตื้นๆ แบบนี้ค่ะ คุณเด็กเดนเขาทำภาพให้ดูง่ายๆ ด้วย

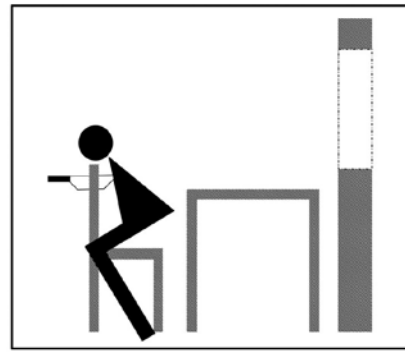

จากนั้นคนร้ายก็ใช้ผ้าพันใบมีด โยงชายผ้าลอดใต้รักแร้เหยื่อ ทิ้งแขนเหยื่อลงมาให้หนีบผ้าไว้ แล้วโยนชายผ้าออกไปทางหน้าต่างด้านหลัง อ้อมเข้าหน้าต่างห้องน้ำในห้องพักของตัวเองที่อยู่ข้างๆ ผูกปลายไว้กับกางเกงยีนที่แกล้งวางทิ้งไว้ใกล้ๆ ประตูห้องน้ำ เสร็จแล้วก็โทร. ตามคุณนายเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ให้มาเก็บค่าเช่าที่ห้องตัวเอง เพื่อให้แกเป็นพยานที่อยู่ ตอนที่บอกคุณนายว่าจะไปหยิบเงินในกระเป๋ากางเกงยีนน่ะ นางก็แค่กระตุกผ้าแรงๆ ให้มันดึงมีดเสียบอกทะลุเข้าไปในหัวใจเหยื่อ ขณะเดียวกันใบมีดก็จะหั่นผ้าขาด ทำให้ผ้าทั้งหมดถูกดึงกลับเข้าไปในห้องน้ำของ

คนร้ายได้ง่ายๆ'

'ดาวแมน : เข้าใจละ ตอนนั้นศพก็ล้มไปพร้อมกับเก้าอี้ ทุกคนเข้าใจว่าคนร้ายเข้าไปฆ่าเหยื่อ แต่คุณนายจะเป็นพยานว่าไม่มีใครเข้าออกห้องข้างๆ ทางประตู ส่วนเจ้าของห้อง 303 ก็อยู่ในห้องกับตัวเองเห็นๆ ไม่มีทางเข้าไปฆ่าเหยื่อได้เลย'

'ดาวแมน : คุณ KaoLove หายไปไหนอ่า ช่วยคอนเฟิร์มเราหน่อยค่า'

'400$: โห เล่นมาถามกันดื้อๆ แบบนี้ คุณควรจะซื้อตอนเข้าไปอ่านเองนะ คุณไรต์แกเสียแรงเสียเวลาเขียนให้เราเด้อ'

'ดาวแมน : ไม่นะคะ เราจ่ายเงินแล้ว แค่ขี้เกียจอ่านยาวๆ'

'KaoLove : มาแล้วค่า! ที่คุณดาวแมนสรุปมาน่ะถูกต้องแล้ว คือตอนแรกคุณนักสืบระฟ้าเห็นศพ เก้าอี้ล้ม กับพวกเสื้อผ้ากองอยู่ก็ไม่ทันเอะใจ จนกระทั่งรู้ว่าคนร้ายน่าจะเป็นคุณ 303 นี่แหละ และในเมื่อคุณ 303 มีพยานที่อยู่ชัดเจน ก็แสดงว่าต้องใช้ทริกอะไรบางอย่าง พอคุณระฟ้าประมวลข้อมูลต่างๆ กับใช้การทดลองดูแล้ว เลยพบความจริงทั้งหมดนี้ค่ะ'

'Xiaochantae : เออดี มาสปอยล์กันตรงนี้ คนอื่นไม่ต้องลุ้น คนเขียนก็ไม่ต้องขายตอนกันแล้ว โคตรไม่มีมารยาทเลยทั้งคนถามคนตอบแบบนี้ถ้าคุณเด็กเดนไม่มาลงเรื่องต่อไปก็ไม่ต้องแปลกใจหรอกนะ'

'ดาวแมน : อ๋อ ตามสบายเลยค่า เรื่องหน้าเราคงไม่อ่านแล้ว เจอแต่ติ่งประสาทแดก'

Ω

ถ้าเป็นนักเขียนคนอื่นคงส่ายหน้าพ่นลมหายใจเซ็งๆ เพราะไถหน้าจอดูความเห็นต่อจากนั้น ก็มีแต่คนเข้ามาทะเลาะด่ากันน่ารำคาญ

แต่ดินกลับหัวเราะขัน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หน้าความเห็นนิยายกลายเป็นสมรภูมิ 'ระฟ้านักสืบหัวเห็ด' คดีก่อนหน้านี้ก็เคยมีคนเข้ามาตีกัน แต่ประเด็นตอนนั้นคือราคา

ค่าอ่านรายตอนที่เขาตั้งไว้ บางคนบอกแพงเกินไป โชคดีที่ส่วนใหญ่เห็นว่าเหมาะสมแล้วกับค่าความคิดและแรงงาน

ที่จริง เขียนต่อมาได้ถึงคดีที่สาม มียอดวิวขนาดนี้ ทั้งที่ขายด้วยราคาเรตนี้ ก็ถือว่ามันยืนยันในฝีมือของเขาอยู่แล้ว

เพราะอย่างนี้ ดินจึงไม่สะทกสะเทือนกับเมนต์ด่าหรือสปอยล์งี่เง่าเขาฉลาดพอจะจดนิสัยคนอ่านพรรค์นี้เอาไว้เขียนหากินต่อในเรื่องถัดไป

กำลังจะปิดจอ เสียงกวนตีนก็ลอยมาใกล้ๆ

“ไงวะ เด็กดีโอนค่านิยายมาให้มึงจ่ายค่าเทอมรึยัง ไอ้ ‘เด็กเดน’ ”

ไอ้โฟล์คยักคิ้วหยามๆ นี่หมดคาบเรียนสุดท้ายของวันแล้ว แต่มันยังดูหล่อสะอาด ประกายรวยเจิดจรัสยังกะตัวเป็นทอง ตรงข้ามกับดินที่แค่ออกจากบ้านเสื้อก็หมอง

“กูมีพอจ่ายค่าผ้าอ้อมให้มึงเลยว่ะงวดนี้”

เพื่อนๆ ที่รายล้อมไอ้โฟล์คอยู่ทำเสียง “อิ้ว...!” แต่ก็ต้องหุบปากคอย่อ เพราะไอ้โฟล์คขมวดคิ้วจ้องใส่อย่างไม่สบอารมณ์

“พรุ่งนี้เช้ากูไม่มีการบ้านให้พวกมึงลอก”

“เฮ้ยไอ้โฟล์ค พวกกูแค่ล้อเล่น...” ไอ้โปเต้หนึ่งในพรรคพวกโอดครวญ ยกมือปัดในสไตล์แรปโย่ว

ก็อย่างนี้แหละ นอกจากจะหล่อรวย ไอ้โฟล์คยังโคตรฉลาด มันจองที่ 1 ที่ 2 ของชั้นมาตั้งแต่วันแรกที่รู้จักการยืนฉี่ มีที่นั่งประจำตรงกลางแถวหน้าห้อง สนิทสนมกับอาจารย์ทุกคนแม้แต่ที่ไม่ได้สอน สนิทสนมกับเพื่อนนักเรียนเก่งๆ ทุกรายแม้แต่ที่ไม่ได้อยู่ห้องหรือชมรมเดียวกัน คนอย่างดินน่ะอย่าว่าแต่จะเป็นศัตรู เขาไม่เคยอยู่ในสายตามันกับพวกด้วยซ้ำ

จนกระทั่งดินได้เริ่มงานเขียนครั้งแรกนั่น...

“ก็สมแล้วที่ดินด่า” อีกเสียงลอยมา เรียกให้ดินกับคนอื่นๆ หันไปมอง

วิ้งเชิดหน้าตัวตรงแหน็วมาหา ไม่เห็นนมพุ่งแหลมๆ แบบผู้หญิง

คนอื่น เพราะยัยนี่โตป่านนี้แต่อกแหมบยังกะผู้ชาย

อย่างไรก็ดี ถ้าไม่นับหุ่นกับหน้าหมวยจืดๆ ความรวยและฉลาดก็ทำให้วิ้งแย่งที่ 1 กับที่ 2 จากไอ้โฟล์คได้จนดินคอยเอาใจช่วย

“เราอ่านตอนจบคดีอะพาร์ตเมนต์แล้วนะดิน คิดได้ไงวะ โคตรเจ๋ง--”

“วิ้ง เดี๋ยวไปไม่ทันเรียนพิเศษ” ยัยพระพายเพื่อนข้างๆ เร่ง แต่ดินคิดว่าคงเพราะเจ้าหล่อนไม่อยากให้วิ้งมาสุงสิงกับเขามากกว่า

ดินกลั้นขำ ตอบวิ้ง แต่สายตาหาเรื่องเพื่อนเจ้าหล่อน แล้วกวาดไปยังไอ้โฟล์คกับพวกด้วย “ใครๆ ก็ชมอย่างนั้นแหละ”

วิ้งหัวเราะ “จะมีคดีต่อไปเลยมั้ย แต่มันก็ใกล้สอบแล้วนี่นะ”

“ใกล้สอบ แต่ไอ้ดินมันสนใจเรียนซะที่ไหน” ไอ้โฟล์คหมิ่น

ดินตอบวิ้งว่า “ก็อยากนะ เงินมันดี แต่เรื่องสืบสวนไม่ได้เขียนง่าย ยิ่งพวกทริกเจ๋งๆ น่ะ--”

“วิ้ง!” ยัยพระพายลงเสียง

เจ้าของชื่อเลยกลอกตาหันไปว่า “รู้แล้ว!” ถึงกระนั้นก็ยังพยักพเยิดกับดิน “ถ้าลงแล้วเราจะรีบเข้าไปตามอ่านนะ”

“ขอบใจ”

“ขอบใจ” ไอ้โปเต้ลิ่วล้อของไอ้โฟล์คล้อเลียนคำดิน ยกมือแบคว่ำขึ้นกลางอากาศแทนการชี้ “เฮ่ย พวกมึงว่าวิ้งมันติดใจนิยายหรือคนเขียนว้า”

“ดิน มึงก็เหง้าหน้าไม่แย่นะเว่ยเฮ่ย--”

ดินไม่สนใจคำพวกนั้น อันที่จริงแต่ไหนมาเด็กหลังห้องอย่างเขาก็ไม่สนใจใครอยู่แล้ว แม้แต่วิชาที่เรียนอยู่

ตอนนี้ ความสนใจลอยไปยังเรื่องที่วิ้งถาม

ทำไมจะไม่อยากลงนิยายต่อไวๆ เดี๋ยวนี้มันเป็นแหล่งรายได้หลักของเขา แต่ก็อย่างที่บอก เรื่องสืบสวนไม่ได้เขียนง่าย กว่าจะคิดทริกได้น่ะหัวแทบแตก

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงสั่น เด็กหนุ่มพบว่าใครบางคนส่ง

ข้อความส่วนตัวมาทางดิสคอร์ด

‘Revenge : สวัสดีเด็กเดน เห็นนายลงนิยายตอนจบได้สามวันแล้ว ยังไม่เริ่มเรื่องใหม่ เลยมีพลอตมาให้เขียน’

‘เด็กเดน : ขอบคุณ แต่ไม่สนว่ะ’

‘Revenge : นี่ไม่ใช่ทางเลือก นายต้องทำ ไม่งั้นความชั่วที่เคยก่อไว้จะไม่เป็นความลับอีกต่อไป’

3

ระฟ้านักสืบหัวเห็ด กับคดีข้อสอบอำมหิต

--ร่างสูงโปร่งของยอดฉัตรแล่นนำทุกคนขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน นี่เป็น *บ้านเก่าก่อนแม่จะย้ายไปอยู่กับพ่อเขาที่ต่างจังหวัด ตัวบ้านกึ่งตึกกึ่งไม้ตามสมัยนิยมยุคนั้น ถ้าไม่ติดว่าไม่อยากเสียค่าเช่าแพงๆ เจ้าตัวคงอยากชวนเพื่อนไปพักหอพักหรือคอนโดดีๆ ใกล้ที่เรียนพิเศษมากกว่า*

"มันอยู่ในห้องนอนแน่ๆ ครับพี่ แต่ผมเรียกแล้วก็ไม่เปิดประตู ไม่ขานด้วย เลยกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้น"

เพราะอยู่บ้านข้างกัน ผมจึงได้เห็นหน้าค่าตาตั้งแต่สองหนุ่มย้ายมาพักที่นี่ แสงเถกิงมีอัธยาศัยดีและติดจะยียวน ต่างจากยอดฉัตรที่ขี้เก๊กตามประสาหนุ่มหล่อส่วนใหญ่ ผมได้คุยกับแสงเถกิงบ่อยกว่า และเห็นด้วยกับยอดฉัตรในตอนนี้ว่า คนอย่างแสงเถกิง ถ้าเรียกแล้ว ต่อให้หลับอยู่ก็ยังขานตอบ การที่เจ้าตัวเงียบไปดูจะส่อเรื่องร้ายบางอย่าง โดยเฉพาะในชั่วโมงกดดัน...การสอบครั้งสำคัญใกล้เข้ามา เวลาอ่านหนังสือลดน้อยลงทุกขณะ

เมื่อมาหยุดตรงทางเดินหน้าห้องนอน ผมหันถามยอดฉัตรเพื่อความมั่นใจอีกที "ไม่มีกุญแจใช่มั้ย"

“แม่จำไม่ได้ว่าเอาไว้ไหนครับ”

ผมพยักหน้า ล้วงเข้ากระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบกรรไกรตัดเล็บอันเล็กๆ ขึ้นมา เขี่ยที่แคะเล็บกางออก

ทั้งที่ยังห่วงเรื่องเพื่อน พอเห็นผมสอดปลายที่แคะเล็บเข้าในรูกุญแจ แล้วหมุนไปมาจนได้ยินเสียงกลิ๊ก! เจ้าของบ้านก็ยังตาโต “แบบนี้ก็ได้ด้วย!”

ผมรีบจับลูกบิดหมุน จังหวะที่ตัวโลหะวนไปตามเข็มนาฬิกา ผิวหนังผมสัมผัสถึงความผิดปกติบางอย่าง

พร้อมๆ กับที่บานประตูวาดเปิด ลูกบิดอีกฝั่งของบานประตูเกิดแตกสะเก็ดไฟดังเปรี๊ยะ! ส่งควันเหม็น แล้วพุ่งประกายไฟแยกเป็นสองสาย สายหนึ่งตรงไปที่ใต้เตียง อีกสายตรงไปในตู้เสื้อผ้า แม้ในห้องจะไม่ได้เปิดไฟ แต่แสงสว่างจากหน้าห้องท่วมเข้าไปจนเห็นชัดว่าประตูตู้นั้นเปิดกว้างอยู่แต่ต้น

กวาดตาเห็นบานหน้าต่างห้องนอนลงกลอนด้านใน ผมกระซิบบอกยอดฉัตร “รอตรงนี้” ขณะที่ตัวเองกระชับที่แคะเล็บอันแหลมคมต่างอาวุธ

ย่องเข้าไปอย่างระวัง ในที่สุดมาหยุดกลางห้อง มั่นใจว่าไม่มีใครอยู่ในนี้ นอกจาก...

“ไอ้เกิง!”

ยอดฉัตรยังหยุดแค่หน้าห้องตามที่ผมสั่ง แต่ขนาดห้องเพียงไม่เกินห้าตารางเมตรทำให้เจ้าตัวสอดสายตาเข้ามาเห็นเพื่อนของตัวเองได้ถนัด

ร่างท้วมโคร่งของแสงเถกิงนอนนิ่งอยู่บนเตียงเดี่ยวซึ่งถูกดันชิดฝาผนังด้านซ้ายและหัวเตียง ดวงตาของเจ้าตัวโปนถลึง ลิ้นยาวจุกปาก รอยรัดรอบคอยิ่งประกาศต้นเหตุ ทว่าไม่พบสิ่งที่ถูกใช้เป็นอาวุธรัด

“เกิง! ใครทำมึง!”

ระหว่างที่ยอดฉัตรยังคร่ำครวญอย่างไม่หวงน้ำตาลูกผู้ชาย ผมมุ่นคิ้วเพราะสังเกตเห็นบางอย่างแปลกประหลาด

อะไรบางอย่างถูกขึงกลางอากาศ มันเป็นระบบท่อพีวีซีขนาดเล็กอาศัยหัวต่อประกอบกันจนเกิดทางแยกเป็นห้าปลายทาง ปลายท่อสามท่อ

ต่อไปยังใต้เตียง อีกสองในตู้เสื้อผ้า ครั้นไล่สายตาตามจึงพบว่าทุกปลายท่อผนึกกับกล่องพลาสติกใส ผมอาศัยแสงไฟฉายจากโทรศัพท์มือถือส่องให้เห็นของด้านใน

“ผ้าเหรอ”

เศษผ้าม้วนไว้ แต่ละกล่องนั้นต่างกันด้วยสีสันและลักษณะเนื้อสัมผัส

คงได้ยินเสียงผม คนหน้าประตูจึงถาม “อะไรนะพี่”

“ห้องนี้เก็บผ้าไว้เยอะเลย”

“ผ้า?” ยอดฉัตรทวนคำก่อนตอบ “ไม่มีนะ”

หัวคิ้วผมจึงยิ่งเป็นร่อง ค่อยๆ ส่องไฟจากในตู้ก่อน หนึ่ง...สอง...สาม นอกจากกล่องที่ถูกต่อท่อไว้ ยังมีกล่องใส่ผ้าที่ไม่ได้ต่ออยู่อีกห้ากล่อง

เฉพาะกล่องที่ต่อท่อจะพบว่าฝาถูกซีลแน่นหนา บนฝาเจาะรูสอดปลายท่อลงไปตื้นๆ ภายในปิดสัญลักษณ์

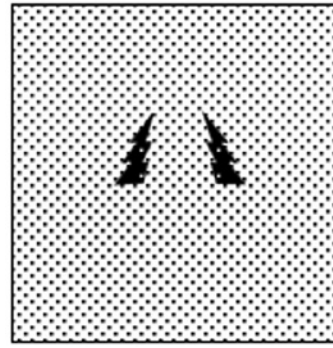

ด้วยความตงิดใจ ผมรีบก้มดมขอบฝาที่ถูกซีลไว้ ไล่ไปมาจนในที่สุดก็ได้กลิ่นเหมือนแก๊สรั่ว...

“มันคืออะไรอะพี่”

ผมถอยจากตู้เพื่อก้มดูใต้เตียง เมื่อพบรูปแบบเดียวกันจึงตอบ “เรา

น่าจะเจอไอ้โรคจิตแล้วละ”

“โรคจิต? หมายความว่าไง”

“คนร้ายใช้ผ้ารัดคอเกิงจนตาย จากนั้นซ่อนผ้าในกล่องพลาสติก เท่าที่เห็นตอนนี้ มีกล่องพลาสติกใส่ผ้ารูปแบบต่างๆ อยู่ใต้เตียงทั้งหมดสิบห้ากล่อง ในตู้อีกห้ากล่อง”

“มันตั้งใจจะถ่วงเวลาด้วยการหลอกให้เราหาอาวุธของจริงเหรอครับ”

คำถามแสดงว่ายอดฉัตรเข้าใจหลักการสืบสวนพอสมควร ปกติตำรวจหรือนักสืบอย่างผมจะต้องหาอาวุธที่คนร้ายใช้ก่อการ เก็บหลักฐานเพื่อยืนยันตัวคนร้าย ผู้ก่อเหตุจึงมักนำหลักฐานไปทำลายหรือทิ้งในที่ไกลๆ อย่างน้อยเพื่อถ่วงเวลาหลบหนี

คำถามของยอดฉัตรจึงซ่อนนัยว่า คนร้ายอาจซุกอาวุธจริงในกล่องเหล่านี้แล้วอำพรางด้วยวิธีต่างๆ ให้เราหลงทาง หรือไม่ อาจไม่มีแม้แต่กล่องเดียวที่มีอาวุธจริงซ่อนอยู่...

อย่างไรก็ดี “เดาว่าหนนี้จะยิ่งกว่านั้น พี่เลยเรียกมันว่า ‘ไอ้โรคจิต’ ไงล่ะ

“กล่องทั้งหมดนี้มีสามใบใต้เตียง กับอีกสองใบในตู้ ที่ถูกต่อท่อพีวีซีเชื่อมกันอยู่ ดูจากลักษณะแล้ว มันน่าจะทำกลไกบางอย่างซ่อนไว้ ถ้าเราเลือกเปิดกล่องใดกล่องหนึ่ง ฝาที่ขยับออกจากที่เดิมน่าจะดึงสายไฟหรือกลไกข้างในทำให้วงจรถูกตัด ก่อให้เกิดประกายไฟเล็กๆ ขึ้นเหมือนเวลาเราปิดสวิตช์หลอดไฟ”

“เหมือนตอนที่เราหมุนลูกบิดเข้ามาเมื่อกี้?”

“ใช่ ประกายไฟนี้ถูกจ่อเข้าในกล่องพลาสติกที่อัดแก๊สไว้...”

“ระเบิดเหรอพี่!”

ผมพยักหน้า “หรือกรณีนี้อาจจะแค่เผาไหม้ แต่ที่แน่ๆ ผ้าในกล่องทั้งห้าจะกลายเป็นเถ้า”

“หลักฐานถูกทำลาย” ยอดฉัตรพึมพำ ท่าทางทั้งหมดนั้นไม่พ้นสายตา

และการเก็บจำของผม แต่นอกจากความฉลาดแล้วยังไม่พบอะไรผิดปกติ

สถานที่	*กล่องต่อท่อ (มีแก๊ส)*	*กล่องไม่ต่อท่อ*
ใต้เตียง	*3*	*10*
ในตู้เสื้อผ้า	*2*	*5*

Ω

เสาร์ 21 มีนาคม : กำหนดการลงซีนพบศพ

'400$: คุณเด็กเดนฝีมือพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ เลย นี่เปิดเรื่องแค่สามตอนเจอศพแรกแล้ว ไม่มีตอนไหนย้วย'

'Xiaochantae : ต่อไวๆ นะคุณ พร้อมเปย์'

'ดาวแมน : เฮ้ย ทำไมมีแต่คนชมอะ เรื่องนี้ต้องเสียเงินอ่านแล้วสิ'

ดินหัวเราะก๊าก เป็นไปอย่างที่คิด พอลงนิยายเรื่องใหม่ถึงตอนที่สามนักอ่านก็ถูกดักเหมือนแมลงวันติดแผ่นกาว ถัดจากนี้พอเขาเริ่มให้จ่ายเงินซื้อ ทุกคนก็ต้องโอนอ่อน

ทั้งหมดนี้ ต้องขอบคุณไอ้ Revenge งี่เง่าที่เอาพลอตสุดแจ่มมาถวายเขาถึงที่

'Revenge : นี่ไม่ใช่ทางเลือก นายต้องทำ ไม่งั้นความชั่วที่เคยก๊อบปี้เรื่องคนอื่นมา จะไม่เป็นความลับอีกต่อไป'

ตอนที่เห็นข้อความนั้น ดินแค่นขำ พิมพ์ตอบกลับไปว่า

'เด็กเดน : พลอตที่ว่าน่ะ มันยังไง'

'Revenge : เนื้อเรื่องเป็นแนวสืบสวนฆาตกรรมตามที่นายถนัด เริ่มต้นจากมีเด็กหนุ่มสาว มอปลายสี่คนไปเข้าค่ายวิชาการ พอกลับออกมาแต่ละคนก็ทยอยถูกตามฆ่า นักสืบจะต้องสืบให้ได้ว่าแต่ละคนตายเพราะสาเหตุอะไร และหาทางหยุดคนร้ายก่อนที่จะมีศพถัดไป'

‘เด็กเดน : แค่นี้? นิยายนักสืบล้านเรื่อง ตัวละครนักสืบก็ต้องทำแบบเดียวกัน’

‘Revenge : ศพแรกถูกรัดคอตายในห้องนอน อาวุธที่ใช้คือเศษผ้า ซึ่งจะถูกซ่อนไว้ในกล่องพลาสติกใส แต่ที่เกิดเหตุไม่ได้มีแค่กล่องเดียว คนร้ายอำพรางหลักฐานด้วยการทำกล่องแบบเดียวกันอีกสิบเก้ากล่องแยกไว้ใต้เตียงกับในตู้เสื้อผ้า ในจำนวนนั้นห้ากล่องใส่สัญลักษณ์นี้’

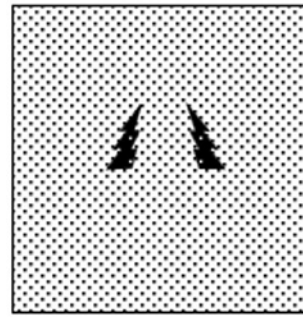

‘เด็กเดน : หมายความว่ายังไง’

‘Revenge : เฉพาะห้ากล่องนี้มีการต่อท่อ PVC เชื่อมกันไว้ ในท่อมีระบบการจุดไฟ และในกล่องก็มีแก๊สที่พร้อมจะลุกไหม้ หมายความว่าถ้านักสืบเปิดผิดกล่อง ไฟจะลุกในทุกกล่องและหลักฐานจะถูกทำลาย’

‘เด็กเดน : ลงทุนจัดกล่องใส่ผ้ามาตั้งเยอะ แต่ดันโง่ตัดชอยส์ให้นักสืบไปแล้วตั้งสิบห้าตัวเลือก เหลือแค่ห้า’

‘Revenge : จำนวนกล่องทั้งหมดเป็นสิ่งจำเป็นต้องคงไว้ เพื่อให้นักสืบเดินต่อได้ตามเกมที่คนร้ายวางแผน’

‘เด็กเดน : ยังไง’

‘Revenge : นายจะได้คำตอบหลังจากเริ่มเขียน และแปะรายตอนลงเว็บเด็กดีภายในอีกสองวัน’

‘เด็กเดน : หมายความว่าให้ฉันเขียนไปโดยไม่รู้พลอตเต็มเรื่องเนี่ยนะ!’

‘Revenge : ท้าทายออกใช่มั้ยล่ะ ฉันจะทยอยส่งพลอตเหตุการณ์ต่อๆ ไปให้นายทุกสามวัน นายต้องเอาพลอตเหตุการณ์ที่ได้ไปเชื่อมเรื่องเขียนต่อเอง และจะต้องลงนิยายวันเว้นวัน โดยทุกสามตอนจะต้องมีฉากตัวละครตายเพิ่มขึ้นหนึ่งคน’

‘เด็กเดน : แล้วถ้าลงเรื่องไม่ทัน’

‘Revenge : นายก็จะได้รับการตักเตือนจากเบาเพิ่มขึ้นไป’

‘เด็กเดน : ตกลง อีกสองวันเจอกันหน้าเว็บเด็กดี’

4
ความผิดครั้งเก่า

อย่างที่เห็น พลอตที่ Revenge ให้น่ะน่าสนใจจะตาย โจทย์ประหลาดๆ ของมันกระตุ้นคนชอบท้าทายอย่างดินได้ดีเยี่ยม

แม้อีกไม่นานจะสอบปลายภาค แต่ดินก็แทบไม่เคยอ่านหนังสืออยู่แล้ว เขาไม่ขยัน อาศัยหัวดีจึงยังติดมาอยู่ห้องคิง ถึงจะอันดับบ๊วยๆ ก็ยังถือเป็นเด็กห้องคิง เอาตัวรอดได้เหมือนทุกครั้งนั่นละ

ส่วนความชั่วเก่าที่มันพูดถึง เด็กหนุ่มยักไหล่ด้วยความรู้สึกว่า *โคตรจะขี้ปะติ๋ว!*

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อปลายปีก่อน อาจารย์อ้อมเจ้าของคาบวิชาภาษาไทยสั่งการบ้านให้เด็กๆ แต่งเรื่องสั้นคนละเรื่อง แล้วนำไปแปะในเว็บไซต์เด็กดี การให้คะแนนจะลดหลั่นกันตามยอดเอนเกจเมนต์ในหน้าเรื่องสั้นดังกล่าว

แน่ละ คนที่คิดอะไรแหวกๆ แบบนี้ได้ย่อมไม่ใช่ป้าแก่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้เดียวกัน อาจารย์อ้อมเป็นอาจารย์สาวสวยวัยสามสิบกลางๆ นอกจากบุคลิกและมารยาทเรียบร้อย ความคิดอ่านก็ตรงข้ามกับอาจารย์ภาษาไทยตามความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ แกพยายามตามโลก เข้าใจเด็ก

และไม่จู้จี้ แต่นั่นละ ใช่ว่าดินจะชอบ--พูดง่ายๆ ว่าเขาไม่ชอบอาจารย์สักคนในโรงเรียน

แม้แต่ยัยพระพายเพื่อนสนิทจอมหน้าคว่ำของวิ้งก็ไม่เห็นด้วยกับการบ้านนี้ เจ้าหล่อนเห็นว่าการให้คะแนนตามเอนเกจเมนต์ในโลกออนไลน์นั้นไม่ถูกต้อง ตอนที่ได้ยิน ดินแอบหัวเราะ *ยัยพระพายน่าจะกลัวตัวเองเขียนห่วยจนไม่มีใครอ่าน*

ส่วนดินเอง ปกติเขาไม่เคยอ่านอะไรที่เป็นตัวหนังสือเยอะๆ เลย นอกจากตำราเรียน (ที่จริงแม้แต่ตำราเรียนก็แทบไม่อ่าน) เขาชอบการ์ตูนโดยเฉพาะโคนัน ที่ชอบมากกว่าโคนันคือการ์ตูนที่มีคนยืมมาวางทิ้งไว้แล้วเขาได้หยิบอ่านฟรี เวลาที่เหลือจากนั้นเขาเผามันด้วยการดูหนังกับเล่นเกม

แต่แทนที่จะเดือดร้อน คนฉลาดก็มีทางออกง่ายๆ วันนั้นพอพักเที่ยงเสร็จ ดินเข้าห้องคอมพิวเตอร์ไปเซิร์ชหาเรื่องสั้นในคลังเก่าเก็บของเว็บดังกล่าว ไล่ดูเรื่องที่พอจะน่าสนใจ จนได้พบ ‘ฆาตกรรมออนไซเบอร์’ ซึ่งโผล่ขึ้นหน้าจอราวกับปาฏิหาริย์

มันเป็นเรื่องสั้นของนักเขียนที่ใช้นามปากกาว่า ‘มือหนึ่ง’ ถูกโพสต์ไว้ตั้งแต่ปี 2548 บางอย่างล้าสมัย แต่ไอเดียหลักยังบรรเจิด พูดถึงกลุ่มคนที่ชอบสิ่งเดียวกันแล้วได้คุยกันผ่านบอร์ดสนทนา หลังจากได้นัดพบกันตัวเป็นๆ แต่ละรายถูกฆ่าด้วยวิธีแปลกๆ อันเป็นทำนองเดียวกัน

เนื่องจากเว็บไซต์ป้องกันการคัดลอก ดินจึงถ่ายรูปแล้วให้เอไอตรวจจับตัวอักษรนำมาเรียงกันเป็นเนื้อเรื่องคร่าวๆ จากนั้นสั่งแชตจีพีทีแปลงเรื่องใหม่ ด้วยรายละเอียดที่เขาแนะแทน

‘เปลี่ยนเป็นคนทั้งหมดคุยกันเรื่องเกมออนไลน์ผ่านทางดิสคอร์ด คนร้ายล่อเด็กติดเกมมาติดกับเพราะคนร้ายคิดว่าเด็กติดเกมเป็นเด็กเลว’

คัดลอกเนื้อหาให้เอไออีกตัวตัดต่อกลบเกลื่อนเพิ่มอีกนิด ดินก็ได้เรื่องสั้น ‘ฆาตกรรมเกมออนไลน์’ มาแปะในเว็บไซต์เด็กดี ภายใต้นามปากกาที่เขาคิดสดว่า ‘เด็กเดน’

ดินไม่สนใจจะเข้าไปดูผลตอบรับ จวบสัปดาห์ต่อมา อาจารย์อ้อมประกาศว่าเขาได้คะแนนอันดับหนึ่งของห้อง! ทุกคนตกตะลึง--ซึ่งเป็นปฏิกิริยาของเขาเช่นกัน ไอ้โฟล์คกับเพื่อนส่งสายตาตั้งคำถาม ส่วนยัยพระพายทำหน้าหยามเหยียด ตรงข้ามกับวิ้งที่ปรบมือให้

'หนูได้อ่านงานของดินแล้ว ฆาตกรรมเกมออนไลน์สนุกมากจริงๆ สมควรแล้วที่ได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่ง!'

ดินไม่สนใจใคร ท่ามกลางสายตาเพื่อนร่วมห้องที่ไม่ชอบคบค้าสมาคมกับเขาอยู่แล้ว เด็กหนุ่มแสร้งตีหน้าเฉยชาเหมือนไม่เห็นเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ตรงไหน แต่--แน่ละ--ทันทีที่จบคาบ เด็กหนุ่มก็แทบจะถลาเข้าดูหน้าเรื่องสั้นของตัวเองทั้งตัวสั่น

ความเห็นชื่นชมจากคนอ่านหลั่งไหลมาท่วมท้น ดูเหมือนว่าใครบางคนประทับใจจนนำงานของเขาไปโพษณาในโซเชียล หลายคนบอกรองานชิ้นใหม่ของ 'เด็กเดน' บางคนขอให้เผยตัวจริงเพราะคิดว่าน่าจะเป็นมืออาชีพแฝงตัวมา วันนั้นดินสุขใจแทบจะลอยขึ้นฟ้า จำไม่ได้แล้วว่าเคยได้รับคำชมก่อนหน้านั้นตอนอายุเท่าไร

ยิ้มหน้าบานและดวงตาส่องประกายมีอันหายวับ เมื่อเขาเดินผ่านห้องพักอาจารย์ในช่วงเย็น

'--ไอ้ดินแทบไม่เคยแตะวรรณกรรมด้วยซ้ำ คนอย่างมันจะเขียนงานได้คะแนนสูงสุดน่ะเป็นไปไม่ได้ ผมเห็นด้วยกับนายโฟล์คนะอาจารย์อ้อม การบ้านของคุณชิ้นนี้ท่าจะมีเรื่องไม่ชอบมาพากล'

เสียงนั้นเป็นของอาจารย์แต่วในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย อาจารย์ที่พวกไอ้โฟล์คเอามาล้อลับหลัง แต่มักเสนอหน้าเอาใจเพื่อเรียกคะแนนพิศวาส

ดินกำหมัดแน่น พอดีกับที่ได้ยินเสียงอาจารย์อ้อมแว่วออกมา

'อ้อมได้อ่านงานของดินแล้ว ภาษาหรือลีลาไม่ใช่แบบวรรณกรรมหรอกค่ะอาจารย์ ลักษณะคล้ายๆ การ์ตูนหรือไลต์โนเวล คนอ่านในเว็บ

ที่เป็นเด็กๆ เหมือนกันเลยชอบ--'

'การ์ตูนกับไลต์โนเวลมันก็ไร้สาระทั้งนั้น คุณจะเอามาใช้ตัดคะแนนเด็กที่เขียนได้ดีๆ เนี่ยนะ!'

'แต่อาจารย์คะ ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว ต่อไปเด็กๆ เขาก็ต้องโตขึ้น มีอาชีพที่ต้องพึ่งการเติบโตของสื่อพวกนี้--'

'นี่เรายังไม่ได้พูดถึงวิธีให้คะแนนลักษณะนี้ของคุณนะ บอกตรงๆ ว่ามันอาจไม่ผ่านการเห็นชอบของผู้ใหญ่--'

'เอาเถอะครับอาจารย์' *'นั่นไง เสียงของมัน ไอ้โฟล์ค!* ปัญหาไม่ได้อยู่ที่วิธีให้คะแนน หรืองานถูกเขียนออกมาแบบไหน แต่ไอ้ดินน่าจะไม่ได้เขียนเองด้วยซ้ำ ผมจะหาหลักฐานมายัน--'

ไม่ทันสิ้นคำ ดินก็โผล่พรวดเข้าในห้อง ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ในนั้นถึงกับเหลอ

'ผมจะเข้ามาขอบคุณ'จารย์อ้อม' ดินยิ้มบอก ยิ้มแบบที่ทำให้นังอาจารย์แต่วเหม็นขี้หน้าเขามาตลอด 'ตอนนี้มีคนเข้ามาชมงานผมเต็มเลย เชียร์ให้เขียนเรื่องยาวขาย เลยคิดว่าจะลองดู เผื่อได้เงินมาซื้อของขวัญให้คนห้องนี้แล้วจะกลายเป็นลูกรักบ้าง'

ดินไม่โง่รอฟังเสียงกรี๊ด แล้วก็ไม่กลัวที่จะถลาลงไปในเกมอันท้าทาย โดยเฉพาะหนนี้ รสกระหยิ่มแห่งความสำเร็จฉุดให้คันไม้คันมืออยากลองสร้างงานด้วยตัวเองขึ้นมาบ้าง

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาค้นพบพรสวรรค์ด้านการเขียนที่ซ่อนอยู่ ดินเนรมิตตัวละครที่คนอ่านจะรักและเกาะจอรอเอาใจช่วยได้โดยไม่ต้องพยายาม ขึ้นต้นและจบซีนได้เหมือนเสก สิ่งเหล่านี้เป็นทักษะที่สั่งสมมาจากการอ่านการ์ตูนและเรื่องราวในเกม ทันทีที่จบบทแรก เขานำมันเผยแพร่ในเว็บไซต์ เพียงไม่กี่ชั่วโมงถัดมา 'ระฟ้านักสืบหัวเห็ด' คดีที่หนึ่งก็กระหึ่มเหมือนพลุลูกใหญ่ นักอ่านทั้งหน้าเก่าหน้าใหม่แห่แหนมาชื่นชมและรอคอยตอนต่อไป ดินได้รับเงินโดเนตจากคนอื่นตั้งแต่นั้น อีกทั้งใครๆ ยังยุให้เขา

ติดเหรียญ เพื่อดึงดูดใจไม่ให้เขาหยุดเขียนกลางทาง

ความสำเร็จของระฟ้าตั้งแต่บทแรกนั้นถูกกล่าวขวัญในชั้นเรียนของเขา ไม่ช้าก็กระฉ่อนต่อไปจนใครๆ เหลียวตาม บางคนแอบชี้หาเวลาเขาเดินผ่าน นังอาจารย์แต๋วสงบปากสงบคำ ส่วนไอ้โฟล์ค ไม่ว่าจะสืบได้ความอะไรหรือไม่ก็ไม่สำคัญแล้ว งานชิ้นใหม่นี้คือหลักฐานชั้นดียิ่งกว่า บางครั้งอาจารย์อ้อมเห็นเขานำกระดาษขึ้นมาทดโยงเนื้อเรื่องในคาบก็ยังไม่ว่าอะไร ทั้งยังแนะว่าภาษาของดินสามารถพัฒนาขึ้นได้จากการอ่านงานเขียนดีๆ ดินจึงเริ่มเข้าห้องสมุด ค้นอ่านหนังสือหนาเตอะที่ไม่มีรูปประกอบเป็นครั้งแรก

ระฟ้าคดีแรกทำเงินจากการขายตอนได้มากเกินฝัน มากกว่าค่าจ้างงานพิเศษใดๆ ที่เขาเคยทำมาตลอดทั้งชีวิตสิบห้าปี ดินต่อยอดด้วยการทำอีบุ๊ก แต่ขี้เกียจขายเล่ม *สู้เอาเวลาไปเขียนเรื่องใหม่ดีกว่า*

ปัญหาในการเริ่มคดีที่สองของระฟ้าคือการคิดทริก จากเรื่องแรกที่ทุกอย่างลื่นปรื๊ดด้วยไอเดียสดใหม่ เหมือนเทความสงสัยและการคิดฝันทั้งหมดในชีวิตสร้างมันขึ้น แล้วกำกับความกระหายใคร่รู้ของคนอ่าน หลอกว่าจะเฉลย แต่แล้วก็ไม่ แต่แล้วก็เฉลย วนเวียนเหมือนเล่นเกมไปด้วยกันจนจบเรื่อง

คดีที่สองได้รับการคาดหวังมากขึ้นจากทั้งคนอ่านและตัวเขาเอง *ต้องเป็นทริกที่เด็ดขึ้น ไม่มีใครเดาได้ ไม่มีใครเขียนมาก่อน* เด็กหนุ่มคิดวนไปวนกลับอยู่หลายวันจนแทบอ้วก กว่าจะคว้าบางอย่างในอากาศมาเขียนได้สองสามไอเดีย ระหว่างนั้นก็เริ่มหลอนว่าถ้าจบงานนี้ เขาจะทำอย่างไรดีกับเรื่องและทริกถัดๆ ไป

แซตของ Revenge จึงกลายเป็นตัวช่วยในเวลาที่ยังหัวตัน ดินไม่เสียเวลาค้นหาว่าคนข้างหลังชื่อสะเหล่อๆ นั่นจะเป็นใคร มันอาจเป็นไอ้โฟล์คที่หาทางล่อให้เขาจนแต้มเรื่องการก๊อบปี้เรื่องสั้นฆาตกรรมออนไซเบอร์ก็ได้ แต่แล้วไง ถึงตอนนี้ดินเชื่อว่าคนอ่านของเขาพร้อมจะมองข้ามประเด็นนั้นไปได้ไม่ยาก

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าสั่นเรียกให้เปิดดูใหม่ วิ้งส่งข่าวชิ้นหนึ่งมาให้ ดินถึงกับเบิกตาเมื่ออ่านพาดหัว

'รัดคอโหดมัธยมชาย รร.ดัง ทิ้งกล่องผ้ากองไว้ต่างหน้า'